

зараховується в штат організації, зобов'язаний виконувати вказівки роботодавця і слідувати внутрішньому трудовому розпорядку, введеному в організації. Також за трудовим договором працівник виконує певні трудові функції, і їх результат, який досягається їм при виконанні цих функцій, не завжди втілено. При цьому трудове законодавство встановлює для працівника систему пільг за кількістю та умовами праці, її оплати, а також соціальним страхуванням. Що стосується договору підяду, то відповідно до ст. 839 і 842 ЦК України підрядник виконує роботу власними силами, своїми засобами і сам несе ризики, якщо інше не передбачено договором підяду. Однак слід зауважити, що у індивідуальних підприємців не виникає обов'язку встановлювати правила внутрішнього трудового розпорядку.

Ключові слова: трудовий договір, договір підяду, Цивільний кодекс, цивільно-правовий договір.

Keywords: employment contract, contract agreement, Civil Code, civil contract.

*Стаценко Олена Сергіївна,
кандидат юридичних наук*

УМОВИ НАБУТТЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО ЗА НАБУВАЛЬНОЮ ДАВНІСТЮ

Поширеними були і залишаються випадки, коли особа володіє певним майном, будівлею, земельною ділянкою не будучи власником такого майна, без належно оформлених документів на володіння, проте це відбувається тривалий час. Такі випадки стосуються сел, районних центрів, але все частіше виникають в містах. Як правило особа добросовісно та відкрито заволоділа таким майном, а саме майно із часом поліпшується за рахунок праці або коштів володільця.

Не зважаючи на те, що в ст. 344 ЦК України прописані умови набуття право власності за набувальною давністю, все одно виникає багато питань до умов набувальної давності. В ст.344 ЦК України визначаються такі важливі умови набувальної давності, як добросовісність володіння; відкритість володіння; безперервність володіння майном (нерухомим – протягом 10 років, рухомим – протягом п'яти років); володіння протягом встановленого строку, ці умови повинні застосовуватись одночасно [1].

Відкритість володіння передбачає те, що набувач нерухомого майна не приховує факту володіння та користується ним як його власник. Умова щодо

безперервності характеризується необхідністю тривалого та безперервного володіння нерухомим майном для набуття права власності на це майно за набувальною давністю, але необхідно відзначити відповідно до ч.3 ст.344 ЦК України втрата нерухомого майна володільцем, не зі своєї волі, не перериває набувальної давності, якщо нерухоме майно було повернуто протягом одного року або у випадку пред'явлення позову про витребування цього нерухомого майна.

Французьке цивільне законодавство в ст.2229 ЦК Франції вимагає такі умови набуття права власності за набувальною давністю, як володіння постійне та безперервне, мирне та відкрите, яке не викликає сумнівів і здійснюється особою у вигляді власника. На відміну від цивільного законодавства України, Російської Федерації, французьке цивільне законодавство встановлює загальний строк набувальної давності 30 років стосовно і рухомих і нерухомих речей [2].

Німецьке цивільне уложення (BGB) відповідно до параграфу 943 умовою набуття права власності визначається добросовісне користування, якщо власник недобросовісний, або згодом дізнається про те, що право власності не належить йому, придбання по давності виключається [3].

В країнах, де існує інститут набувальної давності, давнісний володільць не зобов'язаний особисто володіти річчю протягом усього строку давності. Такий власник може приєднати до строку, протягом якого володів він, строк володіння свого попередника. Відповідно до параграфу 943 Цивільного уложення Німеччини (BGB), якщо на підставі правонаступництва річ передано у володіння третьої особи, яка буде здійснювати володіння як власник, то строк набувальної давності, що сплив за час володіння попередника, зараховується на користь цієї третьої особи [3].

Подібна норма існує також у Цивільних кодексах Республіки Польща, Республіки Білорусь.

Таким чином, очевидно, що законодавство різних країн де існують інститут набувальної давності, має схожі умови набуття права власності на нерухоме майно за набувальною давністю, відрізняються чисельністю умов, строками набуття права власності.

Дуже багато питань виникає, щодо набуття права власності за набувальною давністю на земельну ділянку. Часто виникає ситуація коли дотримання всіх умов набувальної давності не призводить до виникнення права власності на земельну ділянку.

Відповідно, до ч.3 ст.344 ЦК України: якщо особа заволоділа нерухомим майном на підставі договору з власником цього майна, який після завершення

строку дії договору не пред'явив вимоги про повернення свого майна, то ця особа набуває право власності на нерухоме майно за набувальною давністю по закінченню п'ятнадцятирічного строку володіння нерухомим майном з часу спливу позовної давності. Враховуючи також одночасне виконання умов добросовісності володіння; відкритості, безперервності володіння та володіння протягом встановленого строку [1].

Слід зазначити, що набуття право власності на земельну ділянку за давністю користування регулюється також ст.119 Земельного кодексу України в якій зазначається, що: Громадяни, які добросовісно, відкрито і безперервно користуються земельною ділянкою протягом 15 років, але не мають документів, які б свідчили про наявність у них прав на цю земельну ділянку, можуть звернутися до органу державної влади, Ради міністрів Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування з клопотанням про передачу її у власність або надання у користування. Розмір цієї земельної ділянки встановлюється у межах норм, визначених цим Кодексом [4].

Для набуття право власності на нерухоме майно за набувальною давністю має бути надано правовстановлюючого значення рішенням суду про визнання право власності, яке виноситься на підставі встановлення ним факту володіння нерухомим майном з дотриманням передбачених законом вимог. Державна реєстрація прав на нерухоме майно в Україні мусить мати лише фіксуєчий характер.

Але на практиці трапляється інакше, наприклад Вищий спеціалізований суд України в своїй постанові по справі 742/2916/15-ц від 11 квітня 2018 року висловився таким, чином : що аналіз статті 119 ЗК України дає підстави для висновку, що не передбачено жодних переваг для осіб, зазначених у частині першій цієї статті, оскільки навіть дотримання всіх умов набувальної давності не призводить до виникнення права власності на землю та фактично відсилає до загального порядку надання земельних ділянок у власність або в користування (статті 118, 123 ЗК України). Ця норма надає лише право звернення до органу державної влади або місцевого самоврядування з клопотанням про передачу земельної ділянки у власність чи користування і не передбачає обов'язкової передачі земельної ділянки у власність чи користування таким особам при дотриманні передбаченої законом процедури звернення та подання необхідних документів [5].

Підсумовуючи вищевикладене, можна стверджувати, що набуття права власності на землю за набувальною давністю є реальним, однак виконання всіх вимог ст. 119 Земельного Кодексу України не створює для громадянина

жодного пріоритету в процедурі приватизації, яка здійснюється на загальних підставах.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України від 10 травня 2018 року (зі зм. та доп.)//офіц.текст.-К.: ПАЛИВОДА А.В.,2018.-408 с.
2. Цивільний кодекс Франції [Електронний ресурс].-Режим доступу: <https://pandia.ru/text/77/231/34260.php>
3. Німецьке цивільне уложення (BGB)[Електронний ресурс].-Режим доступу:https://ru.wikisource.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D1%80%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%B5_%D0%B3%D1%80%D0%B0%D0%B6%D0%B4%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%BA%D0%BE%D0%B5_%D1%83%D0%BB%D0%BE%D0%B6%D0%B5%D0%BD%D0%B8%D0%B5/%D0%9A%D0%BD%D0%B8%D0%B3%D0%B0_3/%D0%A0%D0%B0%D0%B7%D0%B4%D0%B5%D0%BB_3
4. Земельний кодекс України [Електронний ресурс].-Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>
5. Постанова Вищого спеціалізованого суду України від 11 квітня 2018 року по справі № 742/2916/15-ц [Електронний ресурс].-Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73627618>

Ключові слова: приобретательная давность, недвижимость, земельный участок, правовое регулирование, субъекты, право собственности.

Keywords: acquisitive prescription, real estate, land, legal regulation, subjects, ownership.

Ткалич Максим Олегович,

*кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Запорізького національного університету*

ГЕНЕЗА СПОРТИВНОГО ПРАВА, ЯК СФЕРИ ПРИВАТНОПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Сучасний спорт є особливою сферою суспільних відносин, які складаються між різноманітними суб'єктами з приводу здійснення спортивної діяльності.

Вочевидь, сучасний спорт є повноцінним сегментом ринкової економіки. Відповідно, правове регулювання приватних відносин у спорті відбувається на тих саме принципах, що й регулювання торгівельних відносин. Досвід Європейського Союзу підтверджує наведене твердження. Зокрема, суд Європейського союзу у справі «Мека-Медина» [1] зробив висновок про те, що